

„Не ви прилича, госпожи,
Гладенъ да ме морите,
Да трая повече,— не може,
Надъ менъ клѣтникъ се смилете!“

А жабитѣ отъ тинята се кискатъ и на смѣхъ
му отговарятъ :

„Хубавецо дългоногий,
И намъ е лошо този часъ,
Началникъ сте вие строги,
Какъ да се не боимъ отъ васъ...“

Видѣлъ дѣдо Журчо, че жабитѣ сж упоритъ
народъ и че не желаятъ да му приготвятъ поне
една малка закуска. . .

— Почакайте, рѣшително си казалъ на ума
коварниятъ дѣдо Журъ, азъ ще ви науча на умъ
и разумъ . . . Не бива съ зло, трѣбва да ги из-
мамя, да ги позарадвамъ азъ . . .

Той станалъ скромень, изчистилъ носъ, за да из-
глежда като най-ситъ жеравъ и ласкаво имъ казалъ:

— Господарки, квакуши! Азъ съмъ пратенъ при
васъ за радостъ и веселба. Азъ ви нося щастие.
Заповѣдайте, азъ ще ви устроя *общо жабешко*
увеселение! . . .

— Е, че какъ тъй?! запитали го най-наивнитѣ
и любопитни жаби.

— Вие нали никога не сте се пързали отъ
баиръ, както дѣцата зимно врѣме съ своитѣ хубави
шейни, по ледена стрѣмна пързалка? ги попиталъ
дѣдо Журъ.

— Никога не сме. Нито сме виждали това
нѣщо. А защо питашъ? — обадили се нѣколко по-
смѣли жаби.

— Както ме грѣе слънцето, слѣдъ малко азъ
ще заспя. А когато азъ заспя, вие можете да ми
се покачите чакъ на главата. А покачите ли ми се